

SZIGETI LAJOS

Porlepte múlt

*Óskertünk virágegyetem,
abol csak csonthéjas terem.
All gaz fölverte udvaron,
„kiment a ház az ablakon”,
éléstár: volt-nincs élelem,
a pince nyirkos félelem
– üres családi sírkamra,
ajtózár nyelve kiakadva –
mennyi ujjlenyomat kincsen,
zöldes sárgaréz kilincsen,
félszemű kulcslyuk kandikál,
rést fűrészrel a napsugár –
dugába dőlt kocsikerék
abroncsát levetette rég,
öreg időt jár a rosta,
dúlt szita magát pofozza,
bogár fenbet kaszapengét,
csorba sarlót, veszett fejszét –
muzeális érték, kegytárgy
néhány rozsdamarta szerszám;
szögesdrót-sündisznó amott
gömbölyödik, csak tetszhalott,
verdes pókhálóba göngyölt
csüngőlepke, szúcsmoly röpköd,
száll macska-egér harc pora,
denevér számol sarkokat,
hol padlásföljáró ásít,
foghíjas létra fölmászik,
talál aszalt szőlőfürtöt,
hasbeszélő kéménykürtőt
– kísért haldokló sóhaja,
lenne még utolsó szava.*

